

*Tanácsok,
időszereűségek,
érdekességek*

2020
IV. negyedév

— IV. negyedév —

Néhány szó a szombatiskola vezetőihez, helyetteseikhez és a tanítókhoz

A Keresztény Adventista Egyház szombati istentiszteletének első részét szombatiskolának nevezzük. Eredete és jelentése szorosan kapcsolódik a vasárnapi iskolához, amelyet a 18. században, Nottinghamban, Angliában szerveztek meg. Ezen iskolák irányadó ötlete az volt, hogy vallást tanítsanak a gyermekeknek és a fiataloknak, majd később a felnőtteknek is. Az adventisták számára egy hasonló iskolát először James White szervezett meg 1853-ban, a New York állami Rochesterben (USA). Két osztálya volt: a gyermekek és a felnőttek osztálya. Nagyon fontosnak tartották például a bibliaversek memorizálását. G. H. Bell, a Batle Creeck-i iskola első tanára, hozzájárult a szombatiskola további fejlesztéséhez. A világszintű szombatiskola osztályát 1985-ben alaposan átszervezték, amikor külön egyházi szolgálattá vált az egyházon belül, az új egyházi szolgálat részeként. Az 1995-ös Generál Konferencián tehát megszervezték egy külön részleget, amelyet elneveztek: Sabbath School / Personal Ministries Department-nek, ami magyarul: A szombatiskolai és személyes szolgálatok osztálya.

Az istentiszteletnek e részével a misszió, a bibliatanulmányozás és az ima, valamint a hívők közösségének ösztönzését szeretnénk elérni. A szombatiskola bemutatja azt az missziót, amelyet az adventista egyház helyi és globális szinten egyaránt végrehajt. A Biblia tanulmányozása és az ima minden keresztény hívő lelki életének a lényege, és ezt folyamatosan ismételni és hangsúlyozni kell a szombatiskolában. Ellenben mi társas lények vagyunk. Az ösztönzés és a támogatás egészséges formáját az adventista egyházban a szombatiskola anyagának tanulmányozásakor tehát mindenkinek meg kell éreznie és tapasztalnia. Megkérek minden gyülekezeti vezetőt, hogy külön figyelmet fordítsanak a szombatiskola látogatóira, akiknek nincsenek korábbi tapasztalataik és nem ismerik a Bibliát, hogy a megfelelő módon von-

ják be őket a szombatiskolai tanulmányozásba, hogy valamiképpen ők is hozzájárulhassanak a közös tanulmányozáshoz. Ehhez komolyabb felkészülés, valamint a Szentlélek bölcsessége és irányítása szükséges.

Amit a kezetekben tartatok az egy istentiszteleti felhasználásra készített segédanyag. A szombatiskolai bibliatanulmánytól eltérően, nincs egy meghatározott anyag az egész világ számára, amelyet lefordítanak minden országban, ahol vannak adventista gyülekezetek. Arra vágyunk, hogy ez a segédanyag hozzájáruljon a beszélgetés irányításához, a légkör megteremtéséhez, a lelki növekedéshez és a Szentírás üzenetének a jobb megértéséhez. Ti magatok tudjátok a legjobban felmérni, hogy ezek mennyire felelnek meg a gyülekezetek igényeinek.

A kihívások, melyeket a modern élet vet ki a hitnek, az egész világon érzékelhetők, és az egyházunkat, valamint a benne lévő programokat és istentiszteleteket is érinti. Mind kevesebb és kevesebb ember vesz részt a szombatiskolában, és egyre többen jönnek csak azért, hogy meghallgassák és kiértékeljék a prédikációt. Számos helyi gyülekezet küzd az tanítói óra megtartásával, valamint azoknak a megfelelő és készséges személyeknek a megtalálásával, akik a szombatiskolai anyag irányába vezetnék a beszélgetést. Minden kihívás ellenére biztosak vagyunk abban, hogy ez a munka nagy értékű a gyermekeink számára, egyben a felnőttek számára is. Ne csüggedjetez tehát; merítsetek új erőt és folytassátok. Ha már régóta végzitek ezt a feladatot, akkor bizonyára jól jönne nektek egy kis szünet vagy pihenés. Akiket azonban nincs ki felváltson, vagy helyettesítsen, azokat bátorítani szeretnénk Pál apostol következő szavaival: „Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban” (1Kor 15,58). Nektek, akiket megbíztak a szombatiskola vezetésével, felkínáljuk a támogatásunkat a segédanyagok által, és minden más lehetséges módon. Nyugodtan lépjetez velünk kapcsolatba, és ha szükség van rá, hívatok fel minket, hogy támogassunk benneteket a munkátokban.

*Želimir Stanić, a Délkelet-Európai Unió
Szombatiskolai és személyi szolgálatának osztályvezetője.*

1. KÖZÖSSÉGÁPOLÁS

„Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal.” (1Ján 1,3)

Az igazi közösség, legyen az házasság vagy barátság, az őszinteségtől függ. Valójában a konfliktus alagútja egy olyan folyosó, amely elvezet bennünket a kölcsönös bizalmi kapcsolatokhoz. Amíg nem foglalkozunk ezzel kellő mértékben és nem vagyunk képesek szembenézni az akadályokkal és lebontani azokat, addig nem kerülünk közelebb egymáshoz. Ha szembenézünk az akadályokkal, és megszüntetjük a különbségeket, a konfliktus rendeződik. A Biblia így szól: „Aki megfeddi az embert, végre is inkább kedvességet talál, mint a sima nyelvű.” (Péld 28,23). Az őszinteség nem szókimondási engedély, hogy azt mondd, amit akarsz és akkor meg ott, ahol akarod. Ez tapintatlanság. A Biblia arra tanít minket, hogy mindennek rendelt ideje és módja van. A meggondolatlan szavak maradandó sebeket okoznak. Isten arról beszél nekünk, hogy egymás iránt szeretetteljesen viselkedjünk, mint igazi családtagok. „Az idősebb embert ne dorgáld meg, hanem intsed mint atyádat; az ifjabbakat mint atyádfiaidat; az idősebb asszonyokat mint anyákat; az ifjabbakat mint nőtestvéreidet, teljes tisztasággal” (1Tim 5,1-2).

Sajnos több ezer közösség ment tönkre az őszinteség hiánya miatt. Pálnak meg kellett feddenie a korinthusi egyházat, mert passzívan figyelték, ahogy az erkölcstelenség belopakodik a gyülekezetbe. Mivel senkinek sem volt bátorsága ezt megállítani, így szólt: „Mert én távol lévén ugyan testben, de jelen lévén lélekben, már elvégeztem, mintha jelen volnék, hogy azt, aki ekként ezt cselekedte... De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. ...Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívülvalókról is ítéletet tegyek? Avagy ti nem a belül lévők fölött tesztek-e ítéletet?” (1Kor 5,3,9-12)

A közösségápoláshoz alázatosságra van szükség. A hiúság, az önelégültség, a konok büszkeség mindennél gyorsabban leépíti a kö-

zösséget. A büszkeség falat emel az emberek közé; az alázatosság meg hidakat épít. Az alázatosság olyan, mint a kenőolaj, amely „megkeni” és enyhíti a súrlódásokat. Ezért mondja az Ige, hogy „az alázatosságot öltösetek fel” (1Pét 5,5). A közösséget csak az alázatosság öltönyében lehet ápolni. A bibliavers végén ez áll: „mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad”. Ez a másik ok, amiért alázatosoknak kell lennünk: a büszkeség akadályozza az isteni kegyelem kiadását, amely segítségével növekedhetnénk, változhatnánk, felépülhetnénk és másokon is segíthetnénk. Isten kegyelmét úgy kapjuk meg, hogy alázatosan elismerjük, hogy szükségünk van rá. Az Ige azt mondja, hogy a büszkeség ápolása által Isten ellenségeivé leszünk. Az ilyen életvitel értelmetlen és veszélyes. Az alázat gyakorlati módon fejleszthető: gyengeségünk elismerésével, mások gyengeségei iránti türelemmel; ha készek vagyunk megjavulni, és készek vagyunk másokra odafigyelni. Pál apostol így tanácsolta a filippibeli hívőket: „Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.” (Fil 2,4). Az alázatosság nem jelenti a meghunyászkodást, vagy önmagunk lenézését; egyszerűen azt jelenti, hogy kevesebbet foglalkozunk magunkkal. Az alázatosság azt jelenti, hogy többet foglalkozunk másokkal. Az alázatos emberek mindig önfelédten szolgálnak másoknak.

2020. október 10.

2. KÖZÖSSÉGÁPOLÁS (II. RÉSZ)

„Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanúsítván minden ember iránt.” (Tit 3,2)

Az udvariasság a különbségeink tiszteletben tartása, mások érzelmei iránti tapintatosság és a minket irritáló emberekkel szembeni türelem. Minden csoportban mindig van legalább egy „nehéz természetű” ember, de általában több is van. Olyan emberekről van szó, akiknek különleges érzelmi igényeik vannak, mélyen bizonytalanok, hajlamosak irritálni a körülöttük élőket, vagy olyan emberek, akik nem tudják, hogyan viselkedjenek a társaságban. Úgy kezelhetjük őket, mint olyan embereket, akiknek „különös kegyelemre van szükségük”. Őket Isten az ő és a mi javunkért helyezte közénk. Kedvező lehetőséget jelentenek a növekedésre és a közösség próbájára: hogy

szeretni fogjuk-e őket testvérként és tisztelettel fogunk-e bánni velük? Egy családban az elfogadás nem azon alapszik, hogy milyen okos, szép vagy tehetséges vagy. Azon a tényen alapul, hogy egymáshoz tartozunk. A családtagokat védjük és oltalmazzuk. Lehet, hogy egy családtag kissé bohó, de ő akkor is egy közülünk. Az Ige is azt mondja: „... alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál” (Fil 2,3). Igaz, hogy mindnyájunknak vannak hibáink, és kellemetlen vonásaink. Talán egyesek számára éppen mi vagyunk a „nehéz természetű ember”. De a közösségnek semmi köze a megfeleléshez. Közösségünk alapja az Istennel való kapcsolatunk: mi család vagyunk. A tapintatosság egyik kulcsa annak megértése: ki, honnan származik. Ismerd meg a múltjukat. Amikor megtudod, mi mindenben mentek keresztül, jobban meg fogod őket érteni. Ahelyett, hogy azt néznéd, milyen távol állnak a céltól, arra figyelj, hogy a sérelmeik ellenére mégis közelebb kerültek a célhoz. A tapintatosság másik oldala az, hogy nem szabad figyelmen kívül hagyni mások félelmeit. Az, hogy te nem félsz, nem jelenti azt, hogy a félelem mellékes érzés. A valódi közösség ott valósul meg, ahol az emberek elég biztonságban érzik magukat ahhoz, hogy megosszák valakivel a kételyeiket, a félelmeiket, és hogy tudják, ezért senki nem fogja őket elítélni.

A közösségápoláshoz bizalomra van szükség. Csakis biztonságos környezetben, ahol meleg fogadtatásban részesülnek és biztonságban érzik magukat, tudnak megnyílni az emberek és beszélni a legmélyebb sérelmeikről, szükségleteikről, ballépéseikről. A bizalom nem azt jelenti, hogy csendben, összetett kézzel fogod figyelni, milyen baklövéseket csinál a hittestvéred. Hanem azt jelenti, hogy amiről a csoportokban beszéltek, annak ott kell maradnia, és a csoportnak küzdenie kell ellene, és nem szabad tovább terjesztenie a történetet. Isten utálja a pletykákat, különösen, ha látszólag álcáztok. Isten így szól: „A gonosz ember versengést szerez, és a susárló elválasztja a jó barátokat” (Péld 16,28). A pletyka mindig felsebez, és megosztottsághoz vezet; tönkreteszi a közösséget, és Isten nagyon világos, amikor azt mondja, hogy szembe kell szállnunk azokkal, akik ellentéteket teremtenek a keresztények között. Lehet, hogy mérgesek lesznek és elhagyják majd a csoportot, ha szembeszegülsz velük, amiért viszálykodást okoznak, de a csoport összetartozása sokkal fontosabb, mint az egyén.

3. KÖZÖSSÉGÁPOLÁS (III. RÉSZ)

„És minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel.” (ApCsel 2,46)

A közösségápoláshoz rendszeresség szükséges. Rendszeres, rendszeres kapcsolatot kell fenntartanod a csoportod tagjaival, ha igazi közösséget akarsz kiépíteni. A kapcsolatok kiépítéséhez idő kell. Az erős kapcsolatok megteremtéséhez sok időt kell töltenetek az emberekkel. Éppen ezért oly színtelen és felületes a közösség; nem töltünk el együtt elég időt, ha meg együtt vagyunk, akkor is általában főleg csak egy személy beszédét hallgatjuk. A közösséget nem a kényelem elvére építjük („találkozunk, amikor majd nekem tetszik”), hanem arra a meggyőződésre, hogy a lelki egészségem végett szükségem van rá. Ha igazi közösséget vágysz kiépíteni, találkoznod kell akkor is, ha nincs sok kedved hozzá, viszont tudod, hogy az fontos. Az első keresztények naponta összejöttek! A közösségbe időt kell fektetni. Ha tagja vagy egy kiscsoportnak, készítsetek valamilyen megállapodást, amely a bibliai közösség kilenc jellemzőjét tartalmazza. Ezek a következők:

- Hitelesség: megosztjuk őszinte érzéseinket
- Kölcsönösség: bátorítani fogjuk egymást
- Együttérzés: támogatni fogjuk egymást
- Irgalmasság: megbocsátunk egymásnak
- Őszinteség: szeretetteljesen fogunk igazat mondani
- Alázat: elismerjük gyengeségeinket
- Udvariasság: tiszteletben tartjuk a különbségeket
- Bizalom: nem fogunk pletykálni
- Rendszeresség: a csoport lesz az első helyen.

Amikor megnézed, vagy meghallgatod ezt a közösségre jellemző listát, világossá válik előtted, hogy miért olyan ritka dolog az igazi közösség. Mindez azt jelenti, hogy lemondasz az én-központúságról és függetlenségedről, és másoktól függővé válsz. A közös élet előnyei azonban jóval meghaladják annak költségeit, és felkészítenek minket a mennyre.

Ha probléma adódik, a kapcsolat mindig felújítható - és érdemes is megtenni. Mivel egész életünkben tanuljuk, hogyan kell szeretni, Isten azt akarja, hogy értékeljük a kapcsolatokat és törekedjünk azok fenntartására, és ne utasítsuk el őket, ha szakadék, bántalom vagy összetűzés keletkezik. Valójában a Biblia is arra tanít, hogy Isten ránk bízta a kapcsolat-felújítás szolgálatát: „Krisztusért járván tehát követésben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel” (2Kor 5,20). Emiatt az Újszövetség jelentős része arról beszél, hogyan kell egyetértésben élnünk. Az a képességünk, hogy kijövünk egymással, tükrözi lelki érettségünket. Ha Isten áldását akarod az életedben, és azt szeretnéd, hogy Isten gyermekeként ismerjenek el, akkor meg kell tanulnod, hogyan lehetsz béketeremtő. „Boldogok a békességre igyekezők...” (Mát 5,9). Isten nem azt mondta, hogy boldogok azok, akik szeretik a békességet, mert mindenki békére vágyik. És nem mondta, hogy boldogok azok, akik soha semmin nem izgatják magukat. Se azt nem mondta, hogy boldogok, akik aktívan keresik a megoldást az összetűzésekre. Békéltetőkből nincs sok, mert a békéltetés nehéz feladat. Mivel az Isten családjához tartozol, és hogy a földi élet másik célja megtanulni, hogyan kell szeretni másokat és hogyan kell bánni velük, a béketeremtés az egyik legfontosabb képesség, amelyet el kell sajátítanod. Sajnos sokan még nem tanulták meg hogyan lehet megoldani egy konfliktust. De van remény, csak legyen bennünk akarat.

2020. október 24.

4. KRISZTUSHOZ VALÓ HASONLATOSSÁGRA TEREMTETTÉL

„Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek...” (Róm 8,29)

Krisztushoz való hasonlatosságra teremtettél. Istennek kezdettől fogva az volt a terve, hogy olyan legyél, mint a Fia. Ez a sorsod és ez az életed célja. Isten e célját már a teremtés során feltárta: „És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra” (1Móz 1,26). Az ember egyedülálló Isten teremtményei között, mert „Isten képmására” lett megteremtve. Ez nagy előny és megtiszteltetés.

Nem tudjuk, mi mindent ölel fel ez a megfogalmazás, de ismerünk néhány szempontot: Istenhez hasonlóan mi is lelki lények, intelligens, érző emberek vagyunk, nem csupán csak test. Értelmesek vagyunk, tudunk gondolkodni; megértjük és megoldjuk a problémákat. Istenhez hasonlóan az emberközi kapcsolatok révén mi is összetartozunk – tudunk szeretetet adni és elfogadni. Van lelkiismeretünk, és meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól, ami növeli az Isten előtti felelősségünket. Az Ige azt mondja, hogy részben minden ember „istenképű”, ezért bűn a gyilkosság. Ez az Istenhez való hasonlóság már nem teljes és tökéletes, mert a bűn tönkretette. Ezért küldte el Isten az Ő Fiát a Földre, hogy felújítsa bennünk az Istenhez való hasonlóságot. Hogy néz ki az „Isten képe és hasonlatossága”? Úgy néz ki, mint Jézus Krisztus. Az Ige azt mondja, hogy Jézus az „Isten képe”, „képe a láthatatlan Istennek”. A családon belüli hasonlatosságot az emberek gyakran ezzel a mondással fejezik ki: „nem esik messze az alma a fájától”. Amikor az emberek látják, mennyire hasonlítanak a gyerekek a szüleikre, akkor ez tetszik nekik. És Isten azt akarja, hogy a gyermekei hasonlítsanak Ő rá, és olyanok legyenek, mint Ő. A Biblia meghív bennünket, hogy öltözzük fel „amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben” (Eféz 4,24).

Hogy teljesen világosan szóljunk: soha nem leszünk „kisistenek”. Ez a gőgös hazugság a sátán legrégebb kísértése. Megígérte Ádámnak és Évának, hogy ha hallgatnak rá, „olyanok lesztek mint az Isten”. Számos New Age vallás és filozófia továbbra is hirdeti ezt a régi hazugságot, miszerint természetfölöttiek vagyunk, vagy istenné válhatunk. Ez az istenné-válás vágya minden alkalommal jelentkezik, amikor megpróbáljuk szigorú ellenőrzésünk alatt tartani az élet minden körülményét, a jövőt és más embereket. De teremtményekként soha nem leszünk Teremtők. Isten célja nem az, hogy te istenné válj; csak az, hogy istenfelő legyél, hogy az Ő mércéivel, szándékaival és jellemével rendelkezél. Isten végső célja az életed számára nem a kényelem, hanem a jellemed fejlesztése. Azt akarja, hogy lelkileg növekedj és olyan légy, mint Krisztus. A Krisztushoz hasonlóvá válás nem azt jelenti, hogy elveszíted saját személyiséged, vagy buta klónná válsz. Isten tett téged egyedivé, ezért egészen biztos, hogy ezt nem akarja elrontani. Amikor a Krisztushoz való hasonlóságról beszélünk: akkor a jellemünk és nem a személyiségünk változtatásáról beszélünk. Isten

azt akarja, hogy olyan jellemet alakíts ki, amilyent a Hegyibeszédben, a Lélek gyümölcsében és Pál apostol szeretethimnuszában találunk leírva. Valahányszor elfelejted, hogy a jellem az az Isten egyik célja az életedben, mindig meg fognak rémíteni a körülményeid. Ilyenkor felteszed majd magadnak a kérdést: „Miért történik ez velem? Miért élek át ilyen nehézségeket?” Az egyik válasz: kell is, hogy nehéz legyen az élet. Ez lehetővé teszi a számunkra, hogy növekedjünk. Mert ne feledd, a Föld nem mennyország.

2020. október 31.

5. A SZENTLÉLEKKEL VALÓ EGYÜTTMŰKÖDÉS

„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata” (Róm 12,2).

Az Igében mindenütt azt látjuk, hogy egy igazság állandóan ismétlődik: a Szentlélek erőteljesen kifejtheti a hatását, amikor hittel előrelépünk. Amikor Jozsué leküzdhetetlen akadályba ütközött, a duzzadt Jordán-folyó csak az után nyílt meg előttük, hogy a vezetők hittel és engedelmesen beléptek a vízfolyamba. Isten csak arra vár, hogy megtedd az első lépést. Ne várj erőre és biztonságra. Lépj, gyengeséged ellenére; félelmeid és érzéseid ellenére is azt tedd, ami helyes. Így működhetsz együtt a Szentlélekkel és fejlesztheted a jellemed. A Biblia a lelki növekedést a maghoz, az épülethez és a gyermek növekedéséhez hasonlítja. Minden hasonlat aktív részvételt igényel: a magot el kell vetni és ápolni kell; az épületet építeni kell - ezek nem váratlanul jelennek meg, csak úgy, önmaguktól; a gyerekeknek pedig enniük és mozogniuk kell, hogy növekedjenek. És bár az erőfeszítéseidnek semmi közük sincs az üdvösségedhez, mégis nagyon sok közük van a lelki növekedésedhez. Az Új Testamentumban legalább nyolcszor olvashatjuk a felszólítást, hogy igyekezzünk növekedni és Jézushoz hasonlónak válni. Nem várhatsz rá karba tett kézzel. Az Efézus 4,22-24-ig terjedő szövegrészben Pál apostol elmagyarázta azt a három kötelezettségünket, melyet követően Krisztushoz hasonlónak válhatunk. Először el kell döntenünk, hogy elhagyjuk a régi életmódot. Másodszor

meg kell változtatnunk a gondolkodásmódunkat. A Biblia azt mondja, hogy az elménk „megújulása által” megváltozunk. Az átalakulás görög szót ma is használják arra a csodálatos változásra vonatkoztatva, amely akkor következik be, amikor a hernyó pillangóvá válik. Ez egy csodálatos kép arról, ami velünk történik lelki téren, amikor hagyjuk, hogy Isten irányítsa a gondolatainkat: belülről megváltozunk, szebbek leszünk és szabadon szárnyalhatunk újabb magasságokba. Harmadszor: fel kell öltöznünk Krisztus jellemét, azáltal, hogy új, isteni szokásokat alakítunk ki. Jellemed lényegében a szokásaid összessége: ez a szokásos viselkedési módod.

Isten az Ő Igéjét, az embereket és a helyzeteket használja fel arra, hogy alakítson téged. A jellemformáláshoz mindháromra szükség van. Isten Igéjében megtaláljuk az igazságot, amely a növekedésünkhöz szükséges. Isten népétől bátorítást kapunk a növekedésünk idején. És a különféle helyzetek biztosítják azt a környezetet, amelyre szükségünk van a krisztusi hasonlóság gyakorlásához. Ha tanulmányozod és alkalmazod Isten Szavát, ha rendszeresen találkozol más emberekkel, és ha a nehéz helyzetekben megtanulsz bízni Istenben, garantálom, hogy egyre inkább Krisztusra fogsz hasonlítani. Egyesek azt feltételezik, hogy a lelki növekedéshez csak a bibliatanulmányozás és az ima szükséges. De az igazság az, hogy bizonyos dolgok sohasé fognak megváltozni az életünkben csupán a Biblia olvasása által. Isten embereket alkalmaz. Szívesebben alkalmaz embereket, mint csodákat, éppen ezért egymástól fogunk függni. Azt akarja, hogy együtt növekedjünk. Sok vallásban úgy tartják, hogy a lelkileg legérettebb és legszentebb emberek azok, akik elkülönülnek másoktól és elhagyott helyekre, hegyek ormára költöznek, nehogy más emberekkel érintkezve „elromoljanak”. Ez egy nagy félreértés. A lelki érlelődés nem magányos, személyes törekvés. A Krisztushoz való hasonlóságot a világtól elszigetelve nem érheted el. Együtt kell lenned és keveredned kell az emberekkel. A társadalomnak, a csoport tagjának kell lenned. Miért? Mert az igazi lelki érettségben megtanulod, hogyan kell szeretni, mint Jézus; a krisztusi szeretetet viszont nem gyakorolhatod, ha nem vagy kapcsolatban más emberekkel. Ne feledd, hogy a szeretetről van szó - szeretni Istent és szeretni másokat.

2020. november 7.

6. HOGYAN NÖVEKEDÜNK?

„Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által... , hanem... mindenestől fogva növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban” (Eféz 4,14-15).

Isten azt akarja, hogy eljuss a teljes érettségre. Mennyei Atyád célja számodra az, hogy éretté válj és kiépítsd Jézus Krisztus jellem tulajdonságait. Sajnos a keresztények milliói öregszenek ugyan meg, de soha nem nőnek fel. Tartósan „beragadtak” a lelki gyerekkorba – a pelenka és a nyuszi mellett maradtak. Ez azért van, mert nem is akartak felnőni. A lelki növekedés ugyanis nem történik csak úgy, önmagától. Tennünk kell érte valamit. Növekedni akarni kell; dönteni a növekedés mellett, erőt fektetni a növekedésbe, és kitartani a felnőtté válás mellett. A tanítványság – ez a Krisztushoz hasonlóná válás folyamata – mindig döntéssel kezdődik. Krisztus várja, hogy válaszoljunk a hívására, ahogy a tanítványok is. Amikor eldöntötték, hogy követik Jézust, még nem értették, hogy mi mindenre vonatkozik ez a döntésük. Ők egyszerűen csak válaszoltak Jézus meghívására. Kezdetnek neked is csak erre van szükséged: dönts el, hogy vállalod a tanítványságot. Semmi más nem alakíthatja jobban az életedet, mint a felvállalt kötelezettségek. A kötelezettségeid építhetnek vagy tönkretelhetnek téged, de mindenesetre meghatároznak. Mondd meg, hogy milyen kötelezettségeket vállaltál, és megmondom neked, hogy mi lesz belőled húsz év múlva. Azzá válunk, aminek szenteltük magunkat. Ezen a ponton, amikor elkötelezzük magunkat valami iránt, a legtöbb ember kihagyja azt, amit Isten szándékozik tenni az életével. Sokan félnek bárminek szentelni magukat, ezért az élet ide-oda sodorja őket. Mások félnek döntéseket hozni, ezért különféle utakon járnak, ami csalódással és közepességgel végződik. Néhányan ismét teljesen átadják magukat a világi céloknak - gazdaggá és híressé válnak -, és végül csalódtak és elkeseredettek. Minden választásnak örök következményei vannak; ezért jobb okosan választani.

A Krisztushoz való hasonlóság a Krisztus segítségével meghozott döntéseid meg az Ő Szentlelkére való támaszkodásod eredménye, és

Ők segítenek neked abban, hogy végrehajtsd a döntéseid. Amikor egyszer komolyan eldöntöd, hogy Krisztusra akarsz hasonlítani, akkor el kell kezdened másként viselkedned, mint addig. Le kell mondanod néhány régi szokásodról, új szokásokat kell felvenned, és akarnod kell másként gondolkodnod. Biztos lehetsz abban, hogy a Szentlélek támogatását fogod élvezni e változtatások végrehajtásakor. Ilyen felszólítást olvasunk az Igében: „... félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket; mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvből.” (Fil 2,12-13). Ez a kijelentés rámutat a lelki növekedés két szakaszára: „vigyétek véghez” és „Isten az, aki munkálja”. A „vigyétek véghez” a saját kötelezettségedre mutat, az „Isten az, aki munkálja” pedig az Isten szerepére utal. A lelki növekedés a Szentlélekkel való együttes erőfeszítés. Isten Lelke nem csak bennünk munkálkodik, hanem együttműködik velünk. Ez az igehely nem pusztán arról szól, hogyan lehet üdvözülni, hanem arról is, hogy hogyan lehet lelkileg növekedni. Nem azt üzeni, hogy „dolgozz” az üdvösségeden, mert Jézus megváltási művéhez semmivel nem tudunk hozzájárulni. Az edzések alkalmával nem megteremted, hanem acélozod a tested. Mint a kirakós játéknál, ahol már minden rész megvan, csak ki kell raknod. A földművesek nem földet készítenek, hanem földben levő növényeket ápolnak. Istentől új életet kaptál: a te felelősséged munkálni azt, „félelemmel és rettegéssel”. Ami annyit jelent, hogy a lelki növekedésedet komolyan veszed. Amikor az emberek nem törődnek a lelki növekedéssel, az arra mutat, hogy nem értették meg annak örök értékét.

2020. november 14.

7. AZ IGASZÁGTÓL ÁTFORMÁLVA

„Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.” (Mát 4,4)

Az igazság átformál. A lelki növekedés olyan folyamat, amelyben a hazugságot felváltja az igazság. Ezt az igazságot a Szentírásban találjuk. Ma sokkal több Bibliát nyomtatnak, mint azelőtt bármikor, csak hogy a könyvespolcon heverő Biblia nem sokat ér. A hívők millióit sújtja a lelki anorexia; halálra éheztek a lelki alultápláltság miatt. Hogy

Krisztus lelkileg egészséges tanítványa lehess, mindennél fontosabb, hogy az Ő Szavából táplálkozz. Jézus maga mondta: „Ha megmaradatok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek... akkor a tanítványaim lesztek” (Ján 15,7-8 - ŪF). Nem elég csak elhinni, amit az Ige mond, meg kell vele töltenünk az elménk, hogy a Szentlélek átformálhasson minket annak igazságával. Ezért olvassuk, kutassuk, jegyezzük meg a bibliai igazságokat, és gondolkodjunk róluk. Isten Szavát akkor tudod elfogadni, amikor hallgatod és megnyitod előtte a szíved. A magvető példázata szemlélteti, hogy fogékonyságunk hogyan határozza meg, hogy vajon Isten Szava meggyökereszik-e az életünkben és termést hoz-e, vagy sem. „Meglássátok azért, mi módon hallgatjátok” (Lukács 8,18). Amikor úgy tűnik, hogy a prédikációból semmit nem tanultál, ellenőrizd le az állásfoglalásod, különös tekintettel a büszkeségre, mert Isten a legunalmasabb szónok által is szólhat hozzád, ha alázattal és készségesen hallgatod.

Sokáig csak meghatározott személyek olvashatták a Bibliát, és most emberek milliárdjai tehetik meg. Ennek ellenére sok hívő odaadóbban olvassa a napilapokat, mint a Bibliát. Nem csoda, hogy nem növekedünk. Nem lehet három órán át nézni a televíziót, majd hárompercnyi bibliaolvasás után azt várni, hogy lelkileg növekedjünk. Sokan, akik azt állítják, hogy elhiszik a Bibliát „az elsőtől az utolsó lapjáig”, soha el sem olvasták „az elsőtől az utolsó lapig”. Ha naponta csak 15 percet szentelsz a Biblia olvasására, akkor egy év alatt átolvashatod. Tehát ha fél órára kikapcsolod a televíziót és helyette Bibliát olvasol, akkor egy év leforgása alatt kétszer elolvashatod a Bibliát! A naponkénti bibliaolvasás segít neked, hogy jobban megismerd Isten akaratát, és könnyebben felismerd a hangját.

A Biblia tanulmányozása az Igébe való belemélyedés gyakorlati módja. Az olvasás és a tanulás közötti különbség két további tevékenységet foglal magában: a szöveggel kapcsolatos kérdések feltevését és az észrevételek leírását. Nem bibliatanulmányozás az, amikor nem jegyzed le az igehelyekkel kapcsolatos gondolataidat. A sikeres bibliatanulmányozás titka a helyes kérdések feltevése. A különböző módszerek különböző kérdéseket alkalmaznak. Sokkal többet fogsz felfedezni, ha megállsz és egyszerűen megkérdezed: Ki? Mit? Mikor? Hol? Miért? Hogyan?

A bibliaverseket régebben igyekeztünk fejből megtanulni. A jó emlékezőképesség Isten ajándéka. Gondolhatod azt is, hogy rossz a memóriád, de az igazság az, hogy ötletek, igazságok, tények és képek millióit jegyezted meg. Emlékszel arra, ami fontos neked. Ha Isten Szava fontos, időt szánj arra, hogy megjegyezd. A bibliaversek megjegyzése nagyon hasznos lehet. Segítenek abban, hogy ellenállj a kísértéseknek; hogy jó döntéseket hozhass; hogy csökkentsd magadban a feszültséget; hogy kiépítsd a bizalmat Isten felé; hogy felkínálj valakinek egy-egy jó tanácsot, és hogy az ismerőseiddel elbeszéljess az igehelyekről. A memóriáddal ugyanaz a helyzet, mint az izmaiddal. Minél többet használod, annál jobban erősödik, és az igehely megjegyzése is egyre könnyebbé válik. Hadd lakozzék tehát a Krisztusnak beszéde ti bennetek gazdagon!

2020. november 21.

8. A BAJOKTÓL ÁTALAKÍTVÁ

„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17).

Mi nem élünk ideális körülmények között. Isten, a különféle helyzetek segítségével munkálkodik a jellemünkön. Amikor Jézushoz hasonlónak akar tenni minket, akkor valójában szívesebben támaszkodik a különféle helyzetekre, mint a mi bibliaolvasásunkra. Világos, hogy miért: egy huszonnégy óra alatt te különféle helyzetekbe kerülsz. Jézus figyelmeztetett minket: „e világban nyomorúságtok leszen”. Senki sem védett a szenvedés okozta fájdalomtól vagy a sérelmekről, és senki sem éli le problémamentesen az életét. Az élet problémák sorozatából áll. Amikor megoldjuk az egyiket, a másik már sorba állt. Nem minden probléma nagy, de mindegyik fontos a lelki növekedés szempontjából, amelyet Isten tervezett a számodra. Pál apostol biztosít minket a felől, hogy a bajok természetes dolgok: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek” (1Pét 4,12). Isten a problémák segítségével közelebb von magához.

Az Isten dicsőítésének legmélyebb és legmeghittebb élményére valószínűleg akkor kerül sor, amikor a legnagyobb sötétségben leszel,

amikor a szíved összetör, amikor elhagyatottnak fogod érezni magad, amikor nem látod a kiutat, amikor fáj az élet, és amikor Istenhez fordulsz. A szenvedés idején megtanulunk szívből, őszintén és becsületesen imádkozni Istenhez. Ha bajban vagyunk, nincs erőnk a felszínes imákra. Joni Eareckson Tada ezt írta: „Amikor rózsás a helyzetünk, akkor elégedettek lehetünk a Jézusról szerzett ismeretünkkel, utánozhatjuk, idézhetjük, beszélhetünk róla. Jézust, úgy igazán, azonban csak a bajokban ismerjük meg”. A szenvedésekben olyan dolgokat is megtudunk Istenről, amelyeket sehogy másként nem tudhatunk meg. Isten megőrizhette volna Józsefet a börtöntől, Dánielt az oroszlánok vermétől, meggátolhatta volna, hogy Jeremiást bevessék a sáros kútba, megakadályozhatta volna, hogy Pálnak ne kelljen háromszor hajótörést szenvednie, vagy, hogy a három héber ifjút ne vessék a tüzes kemencébe, de nem tette. Megengedte, hogy megessenek ezek a bajok, s ezek az emberek éppen így kerültek még közelebb Istenhez. A bajok rákényszerítenek bennünket arra, hogy Istenre tekintsünk, és hogy önmagunk helyett Ő rá támaszkodjunk. Pál apostol így tett bizonyosságot az elmondottakról: „rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat” (2Kor 1,8-9 – ÚF). Egészen addig nem fogod tudni, hogy semmi másra nincs szükséged, csak Istenre, amíg Isten nem lesz mindened, amid van. Nem szereti Isten azokat a dolgokat, amelyek az Ő gyermekeivel történnek, de mindig jóra fordítja, habár a sátán és mások a kárunkat akarják. Isten irgalmából minden jóra fordul, mert Ő így akarja. Az egyik legnehezebben elfogadható szöveget a Rómabeliekhez írt levél 8,28-ban olvassuk: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.”

2020. november 28.

9. NÖVEKEDNI A PRÓBÁKBAN

„Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőnek” (Jak 1,12).

Minden kísértés egy alkalom arra, hogy azt tegyük, amit kell. A lelki érlelődés útján még a kísértések is lépcsőfokká válnak, sokkal inkább, mint botránkozás kövévé, amikor rájössz, hogy annyi lehetőség van arra, hogy azt tedd, amit kell, mint amennyi arra, hogy hibázzál. A kísértések választási lehetőséget kínálnak. Míg a kísértés a Sátán alapvető fegyvere, hogy tönkretegyen, Isten azt a te fejlődésedre akarja felhasználni. Minden alkalommal, amikor azt választod, hogy azt teszed, amit helyes, és nem azt választod, hogy vétkezel, fejlődik benned a krisztusi jellem. Karakterének egyik legtömörebb leírása a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Ez a kilenc tulajdonság egyfajta kibővített főparancsolat, és csodálatosan leírja Jézus Krisztust. Jézus a tökéletes szeretet, öröm, békesség, béketűrés és minden más – egy személyben. A Lélek gyümölcsével rendelkezni azt jelenti, Krisztusra hasonlítani. Hogyan hozza létre ezt a Szentlélek a te tapasztalataid szerint?

A Lélek gyümölcse lassan érlelődik és fejlődik. Isten úgy fejleszti a Lélek gyümölcsét, hogy megengedi, hogy átéld a helyzetet, amelyben kísértésben leszel, hogy másként viselkedj. A jellemépítés mindig magában foglalja a választást, és a kísértések biztosítják ezt a lehetőséget. Például Isten megtanít minket szeretni azáltal, hogy olyan emberekkel vesz körül minket, akiket nehéz szeretni. Nem kell jellemesnek lenni ahhoz, hogy kedves, szimpatikus embereket szeressünk. Isten a bánatban, amikor feléje fordulunk, tanít meg bennünket arra, mi az igazi öröm. A szerencse a külső tényezőktől függ, az öröm alapja viszont mindig az Istennel való kapcsolatod. Isten igazi lelki békét fejleszt bennünk, nem azzal, hogy hozzájárul a terveink zökkenőmentes kivitelezéséhez, hanem az által, hogy megtapasztaltatja velünk a káoszt és a zűrzavart.

A szép naplemente, meg a pihenés az évi szabadság idején - mindenkire nyugtatóan hat. De megtanuljuk mi az igazi béke, amikor úgy

döntünk, hogy Istenben bízunk olyan körülmények között, amelyek félelemre vagy aggódásra készítetnek bennünket. Ehhez hasonlóan türelmet azokban a helyzetekben tanulunk, amelyekben várakozásra kényszerülünk, és jön a kísértés, hogy ingerültek, indulatosak legyünk. A Lélek gyümölcsével ellentétes helyzetek segítségével adja nekünk Isten a választási lehetőséget. Nem állíthatod, hogy jó vagy, ha még nem estél kísértésbe, hogy rossz legyél. Nem mondhatod, hogy hű vagy, ha nem voltál még olyan helyzetben, amikor hűtlen lehettél volna. A becsületesség a csalás kísértésének legyőzésével épül; az alázat növekszik, amikor legyőzzük a büszkeségünket; nő a kitartásunk minden alkalommal, amikor csak elutasítjuk, hogy feladjuk a harcot. Minden alkalommal, amikor legyőzöd a kísértést, egyre jobban hasonlítasz Krisztusra.

2020. december 5.

10. HOGYAN HATNAK A KÍSÉRTÉSEK?

„... hogy meg ne csaljon minket a Sátán: mert jól ismerjük az ő szándékait” (2Kor 2,11).

Jó, ha tudjuk, hogy a sátán szándékai előreláthatók. A teremtés óta ugyanazt a stratégiát és trükköket alkalmazza. Minden kísértése egyazon séma szerint történik. A Szentírásból látjuk, hogy a kísértés folyamata négy lépésből áll, ahogy azt a sátán az összüleinknél és Jézusnál is végigcsinálta. Első lépésként a sátán benned felismeri a vágyat. Ez lehet egy bűnös vágy, mint amilyen a bosszúállás vagy mások ellenőrzésének a vágya, de lehet az akár igazolt, normális vágy, hogy szeretve tisztelve legyél, vagy az elégedettség vágya. A kísértés akkor kezdődik, amikor a sátán javasolja (gondolataidban), hogy átadd magad valamilyen bűnös vágnak, vagy, hogy teljesítsd az igazolt vágyadat, de téves módon vagy rossz időben. Óvakodj attól, hogy keresztülvágyj az úton. Ez mindig valamilyen kísértés! A sátán sugalmazza: „Te megérdemled!” „Erre neked is szükséged van!” „Izgalmas lesz... jobban fogod magad érezni tőle”. Mi azt gondoljuk, hogy a kísértések körülöttünk vannak, de Isten azt mondja, hogy a kísértések bennünk vannak. Ha nem éreztél belső vágyat, akkor a kísértések sem vonzottak. A kísértések mindig a fejünkben kezdődnek, nem a körülményekben.

Jézus mondta: „Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság” (Márk 7,21-22). A második lépés a kételkedés. A sátán megpróbál rávenni arra, hogy kételkedni kezdjél abban, amit Isten mondott a bűnről: „Valóban rossz lenne? Valóban azt mondta Isten, hogy ne tegyünk ilyet? Talán arra gondolhatott Isten, hogy ez a tilalom más valakire, vagy más időre vonatkozik? Nemde Isten is azt akarja, hogy boldog legyek?”

Az Ige így figyelmeztet: „Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyiketeknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon” (Zsid 3,12). A harmadik lépés a csalás. A sátán nem tud igazat mondani, amivel ő „a hazugság Atyja”. Bármit mond is majd neked, az hazugság vagy féligazság lesz. A sátán a maga hazugságait kínálja fel annak helyettesítésére, amit Isten kijelentett az Ő Igéjében. A sátán így szól: „Nem halsz meg. Istennél is bölcsebb leszel.” „Simán leléphetsz vele. Senki se fogja észrevenni.” „Ez majd megoldja a problémáidat. Mindenki így csinálja.” „Ez csak egy kis bűnöcske.” A kis bűn olyan, mint egy kicsit várandósnak lenni. Később látszik meg. A negyedik lépés az engedetlenség. Végül megteszed azt, mivel gondolatban foglalkoztál. Ami ötletként fogan, megszületik a viselkedésben. Átadod magad annak, ami lekötötte a figyelmed. Elhiszed a sátáni hazugságokat, és csapdába esel, amint erről Jakab apostol is írt: „Hanem mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz. Ne tévelyegjetekek szeretett atyámfiai!” (Jak 1,14-16).

2020. december 12.

11. A KÍSÉRTÉS LEGYŐZÉSE

„Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” (1Kor 10,13)

Mindig van kiút. A kísértéseket néha talán túl nagynak tartod, de hát ez sátáni hazugság. Isten megígérte, hogy nem enged rád nagyobb kísértést, mint amennyi legyőzéséhez erőt adott. Nem enged rád olyan kísértést, amelyet ne tudnál legyőzni. De neked is ki kell venni belőle a részed azzal, hogy alkalmazod azt a négy bibliai kulcsot, melyek segítségével győzhetsz.

Fordítsd a figyelmed valami másra – Talán meglep, hogy a Bibliában sehol nem olvassuk: „álljatok ellen a kísértésnek”. Csak azt mondták nekünk, hogy „álljatok ellen az ördögnek”, ami azért nagy különbség. Azt a tanácsot kaptuk, hogy valami másra összpontosítsunk, mivel a gondolatoknak nem tudunk ellenállni. Ez csak tovább fokozná, rossz irányban az orientációnkat, és növelné a kísértés vonzerejét. A leggyorsabb legyőzési mód tehát a figyelmünk átirányítása. Gondolatban veszítünk vagy nyerünk csatát a bűnnel. Ami megnyerte a figyelmed, téged is megnyert.

Beszélgj a küzdelmeidről egy hívő barát vagy csoport előtt, ahol támaszt kapsz. Nem kell ország-világ előtt beszélned a kísértéseidről, de kell, hogy legyen legalább egy barátod, akinek őszintén beszélhetsz a lelki harcokról. Az Ige azt mondja: „Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek... Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát” (Préd 4,9-10). Vannak pillanatok, amikor szükségünk van mások segítségére. A növekedésre és szabadságodra vonatkozó isteni terv más keresztényeket is magába foglal.

Állj ellen az ördögnek – Nem kell csendesen túrnunk a támadásait. Vissza kell ütnünk. Az Újszövetség gyakran úgy ír a keresztényi életről, mint a gonosz erőkkel folytatott lelki küzdelemről, és olyan katonai kifejezéseket használ, mint a csata, a hódítás, a harc és a győzelem. A keresztényeket gyakran hasonlítják az ellenség területén szolgáló katonákhoz. A fegyverük Isten Szava, a példaképük: Jézus Krisztus.

Fogd fel, hogy sebezhető vagy - Isten arra figyelmeztet bennünket, hogy soha ne legyünk elbizakodottak és túlságosan magabiztosak; mert az elbizakodottság a szerencsétlenség receptje. Jeremiás jegyezte fel: „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17,9). Tehát ez azt jelenti, hogy nagyon jók vagyunk az önámításban. Megfelelő körülmények között mindegyikünk képes bár-

milyen bűnre. Maradjunk óvatosak. Kerüld el a kísértést: Könnyebb elkerülni a kísértést, mint kijönni belőle.

2020. december 19.

12. IDŐ KELL HOZZÁ

„Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.” (Préd 3,1)

A keresztényi érettséghez vezető úton nem lehet átvágni. A felnőt-té váláshoz idő kell; ahogy a gyümölcséréshez is. A Lélek gyümölcse is lassan érlelődik. A krisztusi jellem kifejlesztését nem lehet elkapkodni. A lelki növekedéshez, éppúgy, mint a testihez, idő kell. Ha megpróbálsd gyorsan megérelni a gyümölcsöt, akkor az íztelen lesz. Sajnos sokan leszedik az éretlen paradicsomot, nehogy útközben elkezdjen rothadni. Majd mielőtt eladásra kerül, lepermetezik kéndioxid (SO₂), hogy piros legyen. Habár a paradicsom még így is ehető, de ízben össze se hasonlítható a kertben megért paradicsommal.

Mialatt mi a növekedés gyorsaságára figyelünk, Isten azt nézi, mennyire erősödünk. Isten az örökkévalóság szemszögéből szemléli az emberek életét, és felkészíti azt az örökkévalóságra, így soha nem siet. Lane Adams egyszer összehasonlította a lelki növekedés folyamatát azzal a stratégiával, amelyet a szövetségesek a második világháborúban a csendes-óceáni déli szigetek felszabadítására használtak. Először is „meggyengítették” a szigetet azáltal, hogy gyengítettek az ellenálláson úgy, hogy a part közelében lévő hajókról bombázták az ellenséges erődírményeket. Ezután a tengerészgyalogosok egy kis csoportja betört a szigetre, és létrehozott egy „hídfőt”, a sziget egy részén, amely az irányításuk alá tartozott. Miután ezt a részt biztosították, elkezdték felszabadítani a sziget többi részét, területet, terület után foglaltak el. Végül az egész szigetet ellenőrzés alatt tudták tartani, de súlyos harcok árán. Adams ezt a párhuzamot vonta le: mielőtt Krisztus, megtéréskor, belépne az életünkbe, néha „meg kell gyengítenie” minket azzal, hogy lehetővé teszi olyan problémák felmerülését, amelyeket nem tudunk megoldani. Míg egyesek elsőre megnyitják életüket Krisztus előtt, amint bekopog a szívük ajtaján, a legtöbben ellenállunk és védekező állásba helyezkedünk.

A tanítványság a Krisztushoz való alkalmazkodás folyamata. Legfőbb célad a Krisztushoz való hasonlóság. Isten azt akarja, hogy naponta egyre jobban hasonlíts rá, de ez az út egy életen át tart. Ma a sebesség megszállottjai vagyunk, de Istent jobban érdekli az erő és a stabilitás, mint a sebesség. Szeretnénk gyors megoldást találni, lerövidíteni az utat, azonnali megoldással. Szeretnénk egy prédikációt, élményt vagy szemináriumot, amely azonnal megoldja az összes problémát, eltávolít minden kísértést, és megszabadít minket a felnövekedés minden fájalmától. De az igazi érettség soha nem egy egyéni tapasztalat eredménye, bármennyire is hatalmas vagy izgalmas ez. A felnövekedés fokozatos, „dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől” (2Kor 3,18).

2020. december 26.

13. MIÉRT TART ILYEN HOSSZÚ IDEIG?

„Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt” (1Tim 4,15).

Habár Isten pillanatnyilag is megváltoztathatna bennünket, mégis a fokozatos változást választotta. Jézus körültekintően fog hozzá a tanítványai kiképzéséhez. Ahogy Isten megengedte, hogy Izrael fiai „lassanként” foglalják el az Ígéret földjét, nehogy vereséget szenvedjenek, úgy az életünkben is inkább lépésenként munkálkodik. Miért tart nálunk olyan hosszú ideig megváltozni és éretté válni? Több oka is van:

Lassan tanulunk – A leckét néha negyvenszer, ötvenszer is át kell ismételnünk, hogy valóban megtanuljuk. A bajok visszajönnek, s mi csak csodálkozunk: „Hát már megint!” De Isten az, aki a legjobban tudja. Izrael történelméből látjuk, mily gyorsan elfeledjük azt, amire Isten akar megtanítani bennünket, és mily gyorsan visszatérünk a régi viselkedésmódunkhoz. Ezért a leckét meg kell ismételnünk.

Sokáig tart a leszoktatás. – Sokan naivan azt várják, hogy a mélyen meggyökerezett szokások egy éjszaka alatt eltűnnek. Nincs olyan tabletta, ima, vagy elv, amely pillanatok alatt helyrehozza az éveken át keletkezett károkat. Nagyon sok erőfeszítést igényel valaminek eltá-

volitása és lecserélése. A megtérés pillanatok alatt is végbemehet, de a megszentelődés egy életen át fog tartani.

Félünk szembenézni az önmagunkról szóló igazsággal. - A felszabadító igazság miatt nyomorultul érezhetjük magunkat. A félelem attól, amit felfedezhetünk, ha őszintén szembesülünk jellemünk hiányosságaival, az igazság tagadásának rabszolgájává tesz minket. Csak akkor kezdhethünk dolgozni rajtuk, ha megengedjük Istennek, hogy megvilágítsa a hibáinkat, a kudarcainkat és az akadályainkat. Nem tudunk növekedni, ha nem vagyunk hajlandók megalázkodni és tanulni.

Felnőni fájdalmas és félelmetes. - Nincs felnövés változás nélkül; nincs változás a veszteségtől való félelem nélkül. Nincs veszteség fájdalom nélkül. Minden változás valamiféle veszteséggel jár. El kell hagynunk a régi életmódot, hogy valami újat tapasztalhassunk meg. Félünk ezektől a veszteségektől, még akkor is, ha ezek károsak, a számunkra azonban ismerősek és kényelmesek voltak. Az emberek a hibáikra építik az identitásukat. „Ez éppen énram vall...” „Hát én ilyen vagyok...” A veszteség miatt érzett fájdalom lelassítja a kereszteni növekedést. A jó szokások kialakításához idő kell. Jellemed a szokásaid összessége. A krisztusi jellemhez illő szokások kialakítása csak egyféleképpen történhet: gyakorolni kell őket, és ehhez idő kell.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiszkolai Osztálya
Felelős: Želimir Stanić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020
Istentiszteleti használatra